

QUAN ERA PETITA, com suposo, els passa a totes les nenes, volia ser princesa. D'aquelles del conte de fada, que, amb un vestit bonic, sabatetes de cristall i amb poders per parlar amb els animals, acabaven vivint en un palau, casades amb un príncep gentil i maco i la mar de felices.

Amb el temps i la vida te n'adones que la realitat que desitges no només s'allunya d'això sinó que és una idea diametralment oposada al que et proposes. Es podria resumir en aquella frase que vaig llegir l'altre dia: "deixa't de princeses i busca't un llop: et veu millor, t'escolta millor i et menja millor".

Després passen els anys i tot i que assumeixes que sí, que millor els llops que els prínceps, aquella educació disney de conte

de fades se't queda una mica a dins, com fent rau rau quan la realitat no acaba de ser com tu somiaves i quan travessar el bosc, amb la cistella cada dia, guanyar-te les garrofes, criar fills i defensar la teva feminitat

Si això de la monarquia ja era complicat als contes, a la vida real ha quedat tan obsolet i tan passat de moda que ja es podria anar liquidant.

sense ni llops ni prínceps, acaba sent més complicat del que creies.

Però ho fas i aprens a apreciar la realitat com a tal i la fantasia com a qual i per sort, tens la monarquia real, la de debò, la que omple les pàgines de les revistes roses i grogues per recordar-te que allò dels con-

tes de fades és justament això: un conte.

Gràcies a les coses de la nostra santa monarquia (i ara barrejo temes, ja em perdonareu) un se n'adona que fins i tot per ells ha de ser difícilíssim viure en aquest conte de fades que se guixen insistint a explicar-nos alguns sobre això de ser rei i reina, príncep i princesa o cunyadíssim.

Mira sinó tu, pobre el rei que no pot allitar-se amb qui vol, matar elefants quan vol i regnar quan vol. Tothom entossudit ara a explicar els seus afers amb la reina i les no reines i a demanar-li que abdiqui.

O mira el pobre Iñaki, tan pobre ell, sense poder pagar la hipoteca, tan trist i tan capficat, tan preocupat, sense poder escriure el que vol als correus electrònics, fer bromes amb els col·laboradors o

donar quatre accions de la seva empresa a la seva dona o a algun amic de València.

Mira els prínceps, amb els focus mediàtics dalt del cap dia sí dia també sense poder deixar de somriure en cap moment sempre demostrant, però sempre sempre, que tot va bé.

Jo penso, amb encara més anys, algun llop a les espatlles, ni un príncep (gràcies a Déu) i molt poca fe en certes institucions, que si això de la monarquia ja era complicat als contes (madrastrès, bruixes, lluites de poder, balls estúpids i un llarg etc...) a la vida real ha quedat tan obsolet i tan passat de moda que ja es podria anar liquidant.

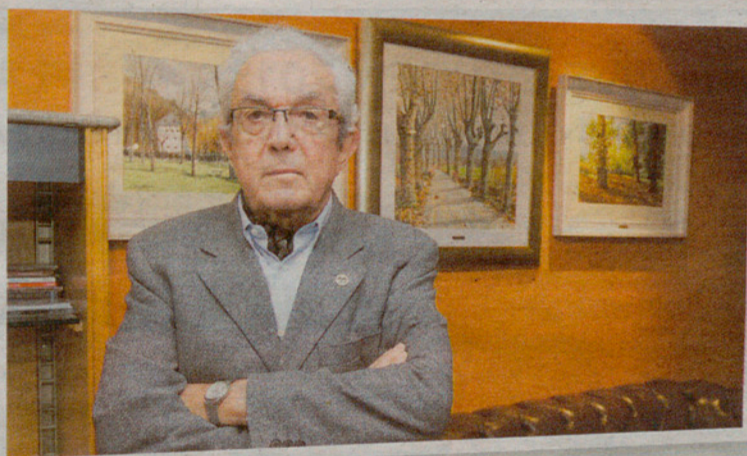
Ja explicarem les històries de la monarquia com si fossin contes. Per mi poden anar dient adéu i depressa que tot això dels últims mesos ha fet impossible el "i van viure felços per sempre més!"

CULTURA

Jordi Gendra

L'Espai Tranquil Barbany acollidor i excel·lent, on múltiples manifestacions culturals si senten i si sentiran respectades i se'ls hi obren les portes per manifestar-se i dialogar. En ell mateix, l'espai és ja una invitació. Jordi Gendra amb la seva tècnica aquarel·lista acurada i amb la seva passió per la natura es recrea cromàticament endinsant-se en el cor dels arbres, escoltant les remors de les herbes i les fulles, interpretant els moviments de les tiges i les branques i sobretot intentant desxifrar el llenguatge dels núvols. Respectuós amb el seu concepte de l'art com imatge de la realitat, no el desmenteix quan prova el diàleg de tendència abstracta, enriquint algunes de les seves aquarel·les amb pinzellades que semblen acaronar-lo. En el marc de la seva obra descobrim uns matisos d'un notable valor emotiu quan s'enfronta amb la força de la natura, creant boscos d'arbres forçuts desafiant el temps, al costat de treballs que tenen tota la presència d'una declaració d'amor, particularment en els reflexos aquosos i en els moviments atmosfèrics. Quan difumina intenta mostrar nous camins i variants introduint en les

seves obres un detall de qualitat en el diàleg cromàtic. Jordi Gendra és emotivament detallista i això es tradueix en una obra que sense ser fotogràfica s'hi emparenta notablement. Les seves són unes aquarel·les amigues del primer cop d'ull i d'encetar el diàleg a partir d'una veritat directa. Es tracta d'una encaixada ràpida, amistosa i amb una gran il·lusió de llum.

XAVIER SOLANAS

Nabucco, de Giuseppe Verdi

L'òpera de Verdi, extraordinària obra musical, gosaria afirmar que encara és més extraordinària pel seu triple missatge històric, filosòfic i teològic, però analitzats des d'una mirada netament humana. L'objectiu recuperar la llibertat perduda es troba embolcallat per un poder absolut amb pretensions divines, un captiveri que presenta el seu desenllaç en la mort i la presència de la veritat, indispensable per superar els obstacles. Una obra creada pensant en el destí del poble jueu i la seva trajectòria que em va fer pensar molt en el poble català que es troba en una situació semblant, allò que la història es repeteix. Dues lluites presentades metafòricament però d'una

base molt real en les que per una part l'obsessió pel poder, valida les formes, i per altra el patiment del captiveri que busca consol en la resignació esperant una futura intervenció d'un altre ordre. En el bell mig d'aquesta lluita hi destaca un personatge, el profeta, l'encarregat de mantenir viva l'esperança del retorn a Jerusalem. La figura del profeta és una figura constant en la lluita dels pobles que defensen la seva llibertat. El profeta és el personatge metafòric que ha existit sempre i a casa nostra d'una manera prou clara. El profeta és el mantenidor de la veritat de la consciència nacional desafiant tota mena d'obstacles, enfrontant-se fins i

tot amb l'autoritat constituïda i autoritària. Nabucco va tenir el cim, el moment més solemne, quan els jueus captius canten el "Va pensiero...", la llibertat és possible perquè el meu poble és la veritat i la veritat és insubornable. Vivint intensament cada personatge intuïa la mà reguladora de la història que reconvertia les postures donant a cadascú el fruit de la seva trajectòria la humiliació a l'orgull i el goig al patiment. La història n'és plena de profetes que cal escoltar, que es presenten de mil i una formes, de protestes, de manifestacions, de vagues, de resultats contraris als previstos, de lleis que no assoleixen els

seus objectius, d'orgulls que actuen com si fossin déus. Nabucco ho palesà amb prou claredat. Dissortadament si només esdevé una òpera i res més denuncia un nivell cultural acomodaticí. Jo hi vaig veure una llum d'esperança d'una Catalunya independent. L'art construeix estructures de la història.

Joan Sala Vila

Los rípios de Francisco Barbachano

Desde que Franco era cabo y no creo exagerar, no se podaba ni un árbol pese a la necesidad; este año se han podido sin excusas que inventar.

Me refiero a Cardedeu, ese bendito lugar, donde Calamanda Vila gobierna poniendo paz; entre intrigas, dimisiones, y muchos problemas más.

Han pasado veinte años, o quizás alguno más, desde que el alcalde Comas los árboles hizo podar.

Mis plácemes alcaldesa por la decisión tomada: es obvio que Medio Ambiente no puede con Calamanda.

¡La alcaldesa de la poda!